

Accés cultural escolar i política pública: l'escala real d'un programa sostingut

Publicat per [Interacció](#) [1] el 19/04/2013 - 14:37 | Última modificació: 15/04/2026 - 09:42

L'informe anual del programa «Anem al teatre» del curs 2011-2012 permet observar amb precisió un tipus d'intervenció cultural sovint poc problematitzada: les polítiques d'accés cultural adreçades a l'escola. Lluny de ser una iniciativa puntual, el document mostra la consolidació d'un dispositiu estable que articula ajuntaments, Diputació i sector cultural amb un objectiu clar: garantir l'accés dels alumnes a experiències escèniques en condicions d'equitat territorial.

Les dades són eloqüents. El programa arriba a 233 municipis, amb la participació de 889 centres educatius i més de 330.000 espectadors en un sol curs (p.10, p.14). Aquest volum no és menor: indica una capacitat d'implantació territorial sostinguda al llarg del temps i una penetració significativa en el sistema educatiu. De fet, gairebé la meitat de l'alumnat potencial hi participa (46,7% del cens escolar en municipis adherits), amb una assistència mitjana d'1,6 espectacles per alumne (p.25). No es tracta, doncs, d'una activitat complementària, sinó d'una pràctica estructural dins l'experiència educativa.

Ara bé, el valor del programa no es troba només en l'abast, sinó en la seva arquitectura. El model combina gestió directa en determinades comarques amb convenis amb ajuntaments en d'altres, configurant una governança multinivell que permet escalar la política sense perdre capillaritat local (p.5). Aquesta doble modalitat no és neutra: revela una manera de desplegar política cultural basada en la cooperació institucional i en la delegació operativa a agents especialitzats.

Tanmateix, aquesta consolidació també obre interrogants. El programa es fonamenta en la idea de creació de públics i educació de la sensibilitat artística, però no explicita quin retorn té en termes de pràctiques culturals futures ni com es connecta amb altres polítiques culturals municipals. La lògica d'accés queda clara; la de continuïtat, no tant.

En paral·lel, el model econòmic combina aportació pública i pagament per part de les famílies, amb mecanismes correctors per al transport (p.20, p.27). Això apunta a una tensió habitual en les polítiques culturals: garantir l'accés sense desconnectar-lo de la corresponsabilitat econòmica. La qüestió de fons és si aquest equilibri reforça o limita la dimensió de dret cultural.

En aquest sentit, el programa es pot llegir com una infraestructura cultural discreta però efectiva, capaç d'assegurar experiències culturals a gran escala. La pregunta que queda oberta no és tant si funciona, sinó **què construeix a llarg termini** dins el sistema cultural local.

[Informe anual del programa «Anem al teatre» curs 2011/2012](#)[2]

Categories: Anuari

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: educació i cultura

Etiquetes: participació cultural

Etiquetes: públics de la cultura

Etiquetes: accés a la cultura

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/2013/anem-al-teatre-1112>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] http://www.diba.cat/c/document_library/get_file?uuid=70d6fa14-ad4c-420d-ae00-c51dc7470d67&groupId=336453

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/3682>